

откры на сичките оныи, които иматъ очи да видатъ, но внимавай и слъшай.“

Тѣка Олинтъ со сичката си добродѣтель като единъ човекъ, кой е твърдѣ оувѣренъ на себе си; и пълнъ съ ревностъ за да просвѣти и да озърне дрѹгите; излѣ въ оушите на Апекнда обричаніята на Обѣщенното писаніе, приказа мѹ страданіята и чѹдската Хрістовы; сълзите мѹ течаха, като говореше; Послѣ дойде на славното възнесеніе на Спасителя, на пророчествата, на откровеніето (Апокалипсиса). описа мѹ Некото, което е отрадено за благодѣтелните челоуѣцы, и мъките, които ща въздатъ наказаніе на Беззаконіето.

Обмѣненіята, които имаше послѣ непостоянныа дрѹхъ на тълкователите въ нашите дни за безкрайната жертва Божіа ради челоуѣка, не можеха да тѹратъ въ оудивленіе єдного невѣрнаго отъ онова время. Апекндъ бѣше наученъ да вѣрѹва, чи Боговете сѹ вѣкѹваали на земалята, възали образъ челоуѣческій, опытали страсти челоуѣчески, и са имали и они челоуѣчески дѣланіа и злочестіа. Трѹдове на Ираклиса*) сына Акменинъ, на когото Капищата бѣха въ толкосу Градове на царството, въ които сѹ правѣха жертвы, не бѣха ли оупотревлени за доброто на рода челоуѣческій? Великіа А-

*) Ираклисъ бѣше полубогъ на юначеството въ И-
долопоклонството.